HİKAYE: SUYUN GÖZÜNDE

tasova.gen.tr/hikaye-suyun-gozunde/

May 24, 2008

Temmuz sıcağı köyün üstüne çökmüştü. Köyün bazı insanları çayın kıyısındaki kahvenin bahçesinde bulunan üzeri asma yapraklarıyla kaplı çardağın altında oturuyorlardı. Bazıları iskambil oynuyor, bazıları gazete okuyor, bir grup da çardağın yanında bulunan fındık ağaçlarının altında sohbet ediyorlardı… Hava sıcak olduğu kadar durgun, bir yaprak dahi kımıldamıyordu… Kahvenin kenarından akmakta olan çayın sesi ve birkaç serçenin cıvıltısından başka hiçbir ses yoktu… Öğlen sıcağı köyün üstüne basmıştı…

Köyün ileri gelenlerinden traktörcü Kaya Ahmet:

"Arkadaşlar hava çok sıcak, suyun gözü ne kadar da serindir. Şimdi orada olacaksın, var mısınız, suyun gözüne gitmeye?.." dedi.

Köyün öğretmeni:

"Hay aklınla bin yaşa, ben varım…" dedi. Yanlarında bulunan diğer birkaç arkadaşı da, "Olur." dediler.

Öğretmen:

"Kaya Ahmet kardeşim, sen git kasaptan et, biber, patlıcan, domates, yoğurt, ekmek… her ne gerekiyorsa al. Hesapları Alman usulü paylaşırız." dedi. Beş arkadaş suyun gözüne gitmeye karar vermişlerdi…

Bu köyde doğmasına rağmen, yıllardır çeşitli şehirlerde memurluk yaptıktan sonra, bu yıl emekli olan ve yerleşmek üzere köye dönmüş olan Yusuf Güneş'de: " Beni de aranıza alırsanız, sevinirim. Oraları nasıl özledim bilemezsiniz." dedi.

Hepsi birden sevinçle: "Sizler gibi değerli büyüklerimizi aramızda görmekten memnun oluruz…" dediler… Böylece, suyun gözüne gitmek üzere altı kişi bir araya gelmişlerdi… Biraz sonra traktörcü Kaya Ahmet, traktörü çekti… Traktöre bindiler, önce; kasaba, bakkala gittiler, her türlü ihtiyaçlarını temin ettikten sonra; köyün üst yamaçlarında Boğalı Dağlarının eteklerinde yemyeşil ormanlarla kaplı olan suyun gözüne doğru yola çıktılar…

Biraz sonra, bir vadinin üst yamaçlarından kıvrıla kıvrıla gitmekte olan yoldan orman içerisine girdiler… Orman içerisine girince; hava birden değişmişti. Orman; meşe, gürgen, fındık, defne, ıhlamur, yabani kestane… ağaçlarıyla kaplıydı.   Bol oksijen, ağaç, çiçek ve yosun kokusu, ağaçların hışırtısı, kuşların sesi her tarafa yayılıyordu. Masmavi gökyüzünden güneş yapraklar ve dallar arasından süzülerek, yeşil otlar ve gazeller arasında oynaşıyordu… Traktör patika yoldan giderken, ağaçların dallarına çarpmamak için sürekli başlanın eğip kaldırıyorlardı. Sanki ağaçlarla örülü bir koridordan geçiyorlardı…

Emekli Yusuf Güneş:

"Sağ olun, arkadaşlar. Ne kadar iyi ettiniz, böyle bir gezi tertip etmekle. Bakın hava ne kadar güzel., sizlere teşekkür ederim." dedi. Sanki çocuklar gibi sevinçliydiler. Traktörün üzerinde türkü söylüyorlardı…

" Benim yarim yaylalarda oturur,

Ak elini soğuk suya batırır.

Demedim mi nazlı yarim ben sana,

Çok muhabbet tez ayrılık getirir."

Köyün Öğretmeni:

"Yusuf Ağabey, sen bu türküyü çok seviyorsun… Yoksa yaylada sevdalandın mı? "

Yusuf Efendi; şakacı, içten bir tavırla;

" Bizim köyde yaylaya gidip de sevdalanmayan mı var?.. Yaylamızın çiçekleri, yaylamızın suları, yaylamızın güzelleri… sevilmeyecek gibi mi? " dedi… Durgunlaştı… Yaylada geçen çocukluk günlerini hatırlamıştı… O zamanlar, hayvanı olanların; çoğunun yaylada küçük taştan evleri vardı… Bahar gelince; koyunlarını, kuzularını, ineklerini… alan herkes yaylaya çıkardı.. .Yayla alabildiğine yemyeşil çayır ve çiçeklerle kaplıydı… Yaylanın bir çukurunda birikmiş olan karlar Ağustos ayında bile bembeyaz kalırdı… Çocuklar karlar üzerinde kızaklarla kayınırlardı… Hele, bir yerde köy çocukları için yapılmış salıncak, tahtaravelli ve dönme dolaplar vardı ki, Yusuf Efendi… buralarda geçen çocukluğunu hiç ama hiç unutmamıştı… O mutlu gönleri tekrar yaşamak için köyüne gelmişti… Şimdi de, o güzelim yaylalarına yaklaşmış, yaylanın kokusunu, güzelliğini tamamen ruhunda hissediyordu… İlk aşkı da yaylada…

Yusuf Efendi bir müddet sustu… Sonra yine neşe ile türkü söylemeye başladı…

Nihayet, traktör orman içerisinde düz bir alanda durdu… Yolun üst tarafında; gür, yemyeşil ağaçların arasında; özenle yeni yapılmış pınarın oluğundan buz gibi sular akıyordu… Bir kenarda ağaçlar altında, ağaçtan yapılmış bir piknik masası ve kanepeler duruyordu… Ateş için özel ocak da yapılmıştı… Eskiden beri burası köyün piknik alanıydı…

Traktörden indiler, çimenler üzerine evden getirdikleri kilimleri, minderleri serdiler. Kimi kanepelere kimi de kilimler üzerine oturdular…

Altı arkadaş içerisinde en yaşlısı Emekli Yusuf Güneş idi. Henüz, elli yaşlarında gösteriyordu. ..Orta boylu, kumral saçları ağarmış, beyaz tenli, temiz giyinen, kendisine ve topluma saygılı iyi bir insandı… Yıllarca, bir kamu kuruluşunda çalışmıştı… Henüz orta okul mezunu iken girdiği kuruluşta, gündüz çalışmış, gece okullarına gitmiş; lise ve Fakülte bitirmiş, akıllı, zeki, iyi niyetli, bir insandı… Çocukken, sıkıntı çekmişti… Memurken de; annesine babasına yardım etmeye çalışmış, elinden geldiğince kardeşlerini okutmak, onları meslek sahibi yapmak için uğraşmış bir insandı… Ama, tek maaşlı, çocuklarını güçlükle okutmuş, dar gelirli bir insandı… Köyünü ve köylüsünü çok seviyordu… Onların kalkınmasını, mutlu yaşamasını istiyordu. Memuriyet hayatında, ömrü küçük bürolarda basit işlerle geçmişti… Arzu ettiği, ülkesine daha yararlı olabilecek yetkili ve sorumlu bir göreve gelememişti… Ama, kendisini en üst düzeyde yetiştirmiş, üzerine düşen görevleri basan ile yapmış tam anlamıyla idealist bir insandı.. .Emekli olduktan sonra bir müddet siyasete karışmış ise de; ülkemizde demokrasinin tam gelişmediğini, evrensel hukuk prensiplerinin, demokratik kurum ve kuralların tam uygulanmadığını, en iyilerin, en başarılıların, ülkeyi kalkın-dırabilecek insanların yetkili ve sorumlu makamlara seçilmesi gerekirken, henüz ülkemizin o düzeye ulaşmadığını anlamıştı.. . Bu nedenle, olanağı ölçüde siyasetten uzak durmaya çalışıyordu. Ama, köyünde ona çok değer veriliyordu… Ve köylüsünün onun bilgisine, deneyimlerine ihtiyaçlarının olduğunu çok iyi biliyordu… Çoğu akraba ve birbirini iyi tanıyan bu insanlar arasında bulunmaktan kıvanç duyuyordu… Belki de yıllardır edinmiş olduğu deneyim ve bilgilerini, köyünün, köylüsünün kalkınması, mutluluğu için uygulama olanağı bulabilirim diye düşünüyordu… Köye yerleşmeden önce de Ege Üniversitesi Ziraat Fakültesinde; meyvecilik, arıcılık, kültür mantarı yetiştiriciliği, su ürünleri, sebze üretimi, çiçek üretimi, reçel yapılması, meyve suyu… gibi konularda bazı araştırmalar yapmış ve kitaplar, dergiler toplamıştı…

Köyün öğretmeni de; aynı köyden, otuz, otuz beş yaşlarında, Yusuf Efendi gibi, iyi niyetli, dürüst, iyiliksever, saygılı, köyünü, ülkesini seven örnek bir öğretmendi…

Diğer dört arkadaşları da Kaya Ahmet Libya’da, Ali Almanya’da işçilik yapmış, diğer iki arkadaşları da köyün en ileri gelen akıllı, çalışkan, köyünün kalkınması için çaba

Gerçekten, Yusuf Efendinin düşündüğü, birlikte hareket edebileceği, birlikte çalışabileceği altı kişi yan yana gelmişlerdi…

Yusuf Efendinin evi köye yeni yapılmıştı… Tek katlı, bahçe içerisinde sade bir evdi… Ailesi de bu köyden olduğu için, köyü ve köylüsü ile çabucak kaynaşacak sosyal, psikolojik ve ekonomik yapıdaydı… Sahip olduğu üç çocuğunun ikisi Üniversiteyi bitirmiş görev başında, diğer bir kızı da Fakülte de okuyordu… Kız çocuğu kız öğrenci yurdunda kalıyor, yaz tatillerinde köye geliyordu… Ailesi, çocukları ve çevresi ile barışık bir insandı Yusuf Efendi… Hayalleri, idealleri vardı ama hiçbir şeye tutkuyla sarılmazdı… Hele, her türlü aşırı hareketten sakınırdı… Yasalara ve evrensel ahlâk kurallarına saygılıydı… Her konuda, üzerine düşen görevi severek yapardı… Ama, yapacağı her işi tüm boyutlarıyla düşünür, kılı kırk yararak iş yapardı… Kendisini ve toplumu riske sokacak her türlü eylemden sakınırdı… Yaratılışı gereği, yaşı ileri olmasına karşın; ilk atılımlarında heyecanlanır, coşkun ırmak gibi akardı… Sonra attığı her adımı, yaptığı her hareketi kontrol eder… Yanlışlarını, doğrularını çabucak görür, koşullara uygun genellikle doğru kararlar alırdı… Kararlarını gözden geçirmek, yapılan her işi denetlemek, ileriyi düşünmek ve görmek gerektiğine inanırdı… Aklı kadar sezgileri de güçlüydü…Hiçbir işini tesadüfe bırakmaz, kimseye aşırı güvenmez ve bağlanmazdı… Birlikte çalıştığı arkadaşlarına dikkat eder, onlara örnek olmaya çalışırdı. Her türlü yaptığı işlerde tasarrufa dikkat eder, hesaplarını iyi tutardı… Çünkü, gördükleri, bildikleri, tecrübeleri… bunu gösteriyordu… Nice; ekonomik, siyasi, sosyal, psikolojik… davranışlarından dolayı servetini, sağlığını, itibarını, çevresini… kaybetmiş insanlar biliyordu…

Arkadaşları ateş yakmış yiyecekleri hazırlarken, Yusuf Efendi, eline dürbünü almış, köyün kırını, tüm çevreyi inceliyordu… Kır susuz ve yarı çöl gibiydi… Bazı yerlerde erozyon almış başını gidiyordu… Bir zamanlar armut, kiraz, ceviz … alanlarıyla kaplı yerlerde… Tek tük ağaç gözüküyordu… Kır susuz ve verimsizdi… Halbuki, kırın yanından taşkın çay akıyor, kırda iki pınar boşa akıp gidiyordu… Diğer taraftan, burası olduğu gibi kırın seviyesinde birçok yerde gür su kaynakları vardı… Kırın sulanması basitti… Yeter ki, bilim ve teknik uygulansın… Kırda her türlü meyve, sebze ve diğer tüm gıda maddeleri üretilebilirdi…

Köyde belirgin bir üretim yetersizliği, işsizlik vardı… Köyde genellikle emekliler yaşıyordu. Gençlerin çoğu işsizlik ve yetersiz, bilinçsiz üretim nedeniyle yoksul düştüğü için büyük kentlere veya yurt dışına işçi olarak gitmişlerdi… Halbuki, köyün iklimi, toprak yapısı, bitki örtüsü, insan unsuru … her şeyi ile kalkınmaya müsaitti…

Yusuf Efendi bunları düşünürken, köyün öğretmeni yanına geldi:" Ne düşünüyorsun sevgili ağabeyciğim," dedi.

Yusuf Efendi:

” Kıra su çıkarmalıyız. Sonra oraları meyvelik, sebzelik yapmalıyız…Bu şekilde su kaynaklarının olduğu yerlerde de; alabalık üretmeliyiz…” dedi.

“Öğretmen gülümsedi… Ne güzel düşünüyorsun, köyü-müzün senin gibi öndere ihtiyacı var… “dedi.

Yusuf Efendi ile Köyün öğretmeni uzun uzun konuştular… İkisinin de yüreğine sevinç ve coşku dolmuştu…

Köy öğretmeni:

“Ne mutlu senin gibi köyünü, ülkesini, insanlığı… düşü-nenlere… Seni tebrik ederim. Biraz sonra, düşüncelerimizi arkadaşlarımıza da açıklayalım… Düşündüğümüz güzel şeyleri uygulamaya geçirelim…” dedi.

Bu arada ateşler yakılmış, yemekler hazırlanmıştı… Hep birlikte yemeye içmeye başladılar… Yemekten sonra; sohbet köyün kalkınması meselesine geldi… Yusuf Efendi ve öğretmen köyün kalkınması ile ilgili düşüncelerini açık net bir şekilde anlattı… Dikkatle ve umutla Yusuf Efendiyi ve öğretmeni dinleyen diğer arkadaşları… “Çok iyi, biz varız… Bu faaliyetlere hemen başlayalım…” dediler…

Yusuf Efendi:

” Neden köyümüzün bütün çocukları okumasın veya meslek sahibi olmasın?… Neden köyün gençleri işsiz güçsüz gezsin?… Bakın şu kuşburnuna, ormanın içerisi kuşburnu dolu… Kuşburnu vitamin dolu, şifalı bir bitki… Kuşburnundan çay, pekmez, reçel… yapıyorlar…”

Almanyalı Ali, Heyecanlı bir şekilde:

“Tamam arkadaşlar, birlik olalım… Köyümüzde yeni bir şey-ler yapalım, diğer köylere de örnek olsun…” dedi.

Yusuf Efendi:

“Bakın arkadaşlar, orman içerisine her taraf yabani fındık dolu… Köyümüzde fındık da iyi oluyor… Elma, kiraz, vişne, armut… ne dikersen dik… en iyisi oluyor… Meyveciliğin olduğu yerde arıcılık da gelişir… Hem dünyamızda iklim değişikliği, kuraklık, nüfus artışı nedeniyle; gıda maddelerine ihtiyaç giderek artıyor. Memleketimizin kalkınması,

memleketimizde ve dünyada çölleşme tehlikesine karşı ve kesilen, yakılan, tahrip edilen… ormanlarımızın yerine yeni ağaçlar dikmeliyiz… Ali'nin dediği gibi, öncelikle yapacağımız şey birlik olmalı… Kooperatif kurmalıyız ..” dedi.

Söze iştirak etmeyen diğer iki köylü de sevinçle ve heyecanla: “Köyümüz için yapılacak her türlü birlikte, çalışmada bizde varız. Keşke kıra su çıkarılabilse, kırı kirazlık, vişnelik yapsak… düz yerlere de elma diksek… ” dediler.

Öğretmen:

“Kalkınmanın yolu bilgili, çalışkan ve girişimci olmaktan geçer… En önemlisi de köylüyü iyi yönlendirebilecek, dürüst, bilgili, çalışkan, toplumsever… liderler gerekli, bu Özellikleri ben Yusuf Ağabeyimizde görüyorum… Eğer sizde kabul ederseniz. Yusuf Ağabeyimizi kurucu başkan seçelim… Hemen, köylüyü ikna edelim… Belli bir plan ve program dahilinde: kooperatifimizi kuralım…” dedi.

Traktörcü Kaya Ahmet:

” Kabul,” dedi. Diğerleri de ” kabul” dediler….

Yusuf Efendi:

“Siz uygun gördüğünüz, beni desteklediğiniz müddetçe… dü-şündüklerimizi elbirliğiyle uygularız… Bakın bu suyun aktığı yerin biraz altına da, sel gelmeyecek, hafif meyilli gözüken alana da iki üç havuz yapalım. Alabalık üretelim… Hem köyümüzden birkaç kişiye iş alanı açılmış, köylümüz iyi beslenmiş hem de fazlasını satarak köyümüze gelir elde etmiş oluruz…” dedi.

Almanyalı Ali:

“Köylümüzün yarıya yakını Almanya'da işçi olarak çalışıyor, böyle faaliyetlerinizde sizi her yönden destekleriz. Köyümüzde böyle güzel işler yapılırsa, yaz tatilinde; Antalya gibi turistik yerlere giden arkadaşlarımız; burada aradıkları her şeyi bulurlarsa, niçin başka yerlere tatile gitsinler. Ayrıca, köyümüz gelişirse, yabancı turistler de gelir… Böyle orman, böyle sular, temiz hava, doğal gıda, güzellik nerede var?.. Buraya gelirler… Hem burası ucuz, eş, dost, akraba arasında bolluk ve huzur içerisinde izin geçirmek ne güzel olur… Hem de bizim harcadığımız paralar burada kalır…” dedi.

Öğretmen:

“Konuştuklarımız hep doğru ve iyi. Ben istiyorum, bu faali-yetlere hemen başlayalım…”

Yusuf Efendi:

“Uygun görüyorsanız, yarın köylümüzü toplayalım. Düşün-celerimizi anlatalım… Tüm köylümüzün düşüncesini öğrenelim, oy birliğiyle, el birliğiyle işe başlayalım.” dedi.

Konuşmalar arasında Almanyalı Ali, zaman zaman sazını eline alıyor, yanık sesiyle güzel türküler söylüyordu… Köyün öğretmeninin sesi de güzeldi. O da ona eşlik ediyordu… Akşam nasıl oldu anlamamışlardı… Güzellikler içerisinde; kardeşçe, köylerinin doğal gıdalarından yemişler, soğuk sularını içmişler, dinlenmişler, eğlenmişler bol bol sohbet etmişler, önemli kararlar almışlardı…

Akşam olmuş, Akdağ’ın doruklarından güneş rengârenk ışıklarını serperek batmak üzereydi…

Yusuf Efendi:

“Durun hele arkadaşlar, şu güneşin batışını bir seyredelim,” dedi… Gül renginde güneş, sanki onlara, dağlara, ovalara… gülümseyerek batıyordu… Güneş battıktan sonra, akşam kızıllığında kalktılar… Toplandılar, ateşi iyice söndürdüler… Buna rağmen, Yusuf Efendi döndü, tekrar ateşin yanına gitti… Orada bulunan kova ile ateşin üzerine bolca su döktü… Dikkatli bir şekilde ateşi ve çevreyi kontrol etti… sonra, hep birlikte traktöre bindiler…

Öğretmen:

“Çok dikkatlisiniz ağabeyciğim…” dedi.

Yusuf Efendi:

“Orman bizim hayat damarımız, canımız, ormanlarımızı korumalıyız…” dedi.

Traktörcü Kaya Ahmet:

“Sizinle birlikte olmak ne güzel, yine gelelim”. dedi. Traktörü çalıştırdı… Gür orman içerisindeki patika yoldan giderken, yine coşkulu, sevinçli ve mutluydular… Önemli kararlar almışlardı… Umutları yeşermişti… Biraz sonra gök yüzünde yıldızlar

Yusuf Efendi: Yıllardır, böyle mutlu olmamıştı… özlediği köyünün tüm güzelliklerini seyrediyor, hasretini çektiği köylüleri ile umutla, sevgiyle, güvenle… evine gidiyordu…

Arkadaşlarından ayrılıp evine vardığında, onu merakla bekleyen eşine, o günkü gezisini ve verdiği kararları anlattı…

Eşi Makbule Hanım gülümsedi… O da zaten aynı köyde doğmuş büyümüş, birçok akrabası vardı… Memnun oldu…

"Bey, ben seni emekli oldu sanıyordum. Ama, anladım ki sen emekli olmamışsın… Daha yoğun işlere başlamak üzeresin… Allah kolaylık versin… Senin başarılı olacağına, köyümüze, köylümüze yardımcı olabileceğine inanıyorum… Ben de yanındayım… Seni tebrik ederim… Seni her zaman sevdim… Bu düşüncelerinden dolayı da övünç duyuyorum… iyi insan, başkalarına da yararlı olan insandır…" dedi.

Yusuf Efendi:

"Beni sevindirdin. Teşekkür ederim… Her başarılı erkeğin arkasında erdemli bir kadın vardır… Her başarılı kadının arkasında da erdemli bir erkek vardır… Erkek kadın elbirliğiyle, iyi niyetle çalışacağız… Her işimizde çağımızın modern bilim ve tekniklerinden yararlanacağız. Yenilikleri takip edeceğiz… Bildiğimiz, doğrulardan ayrılmayacağız… Daima iyi ve yararlı insan olarak yaşamaya devam edeceğiz…"

Makbule Hanım:

"Ben seni anlıyorum, iyi düşünüyoruz, yararlı olabileceğimize inanıyorum… dedi.

O gece, ailecek köyde yapmak istedikleri işleri tasarladılar… Yusuf Efendi, bir ara daha evvel köye getirdiği daktilosunu, kağıtlarını, kitapları çıkardı… Birçok yazılar yazdı. Planlar, programlar yaptı… Gece geç saatlerde huzurlu ve sevinç içerisinde yatağına yattı… Köyünün çıplak kırlarını, gür ormanlarını, çevrede bulunan çay, dere ve pınarların… yerlerini, konumunu düşünerek mutlu bir şekilde uykuya daldı…

Ertesi gün erkenden uyandı, küçük evinin bahçesindeki gülleri, çiçekleri, çimenleri suladı. Güneş biraz yükselirken, Almanyalı Ali geldi… Diğer arkadaşlarına da telefon ettiler… Öğleden sonra bütün köylüyü köy konağında topladılar… Düşüncelerini tek tek anlattılar. Tüm köylü çok sevinmiş, kooperatife katılmaya, birlikte çalışmaya karar vermişlerdi… Toplantı sonunda köyde; kadın, erkek, çoluk çocuk, yaşlısı, genci sevinç içerisindeydi… Çünkü, köylerine yeni üretim alanları açılacak, kıra su çıkarılacak, sebze ve meyvelikler yapılacak… Her şey güzeldi… Kararlaştırıldığı üzere

Kısa zamanda Yusuf Güneş kooperatifi kurmuş, köy konağında bir çalışma odası oluşturulmuş, ilgili kamu kurum ve kuruluşları ile gerekli koordine ve işbirliğine gidilmiş, bilhassa, İlçe Kaymakamının, İlçe Tarım Şube Müdürlüğünün desteği alınmıştı. Buğdaylar biçildikten sonra, kıra su çıkarma faali-yetlerine başlanmış, Kara Çocuğun Pınar ile Himmet Pınar'ının yakınlarına uygun birer gölet yapılmış… Ayrıca, Taşkın Çayın suyundan da başka bir gölet'e su bağlanmış, tarlalar sürülmüş, ağaç dikilecek yerler belirlenmiş, sonbaharda da önceden hazırlanan yerlere, planlandığı şekilde en uygun; vişne, kiraz, elma, armut, ayva… fidanları dikilmişti…

Birkaç yıl sonra, kır yemyeşil meyve ağaçlarıyla kaplanmış, ilkyaz geldiğinde; kirazların kar beyaz çiçekleri, elmaların pembe çiçeklerinin seyrine doyum olmuyordu… Çiçekli köyündeki bu gelişmeyi gören, diğer köylerde de benzer faaliyetler başlamış, yöre büyük bir kalkınma hamlesine girmişti…

Yusuf Efendi, hiçbir işi yalnız başına yapmazdı… Mutlaka önce, kooperatif yönetim kurulunu toplar, onların fikirlerini alır… Karar defterine yazar… Öyle faaliyete başlardı… Zaman zaman da tüm köylüyü toplar, yapılan ve yapılacak işler hakkında geniş bilgiler verir, onların da fikirlerinden yararlanırdı… Her iş yasalara ve usulüne uygun, her zaman ve herkese hesap verilecek şekilde yapılırdı… Bu işleri yaparken de kooperatiften maaş almaz. Her şeyi gönüllü köy yararına yapardı…

Meyveler verimli hale geldiğinde, bazı meyve suyu üretici fabrika ve büyük market yöneticileri ile anlaşma yapılmış, meyve ve sebzelerin pazarlarıma sorunu kalmamıştı… Meyvelerin daha yüksek fiyattan satılması için soğuk hava depoları kurulmuş… Diğer taraftan köye meyve suyu, marmelat, reçel… fabrikası kurulması için de çalışmalar devam ediyordu…

Suyun gözünde alabalık çiftliği ve arıcılık tesisleri kurulmuş, buralarda üretilen balıkların ve balların bir kısmı köylü tarafından tüketiliyor, büyük bir bölümü de marketlere satılıyordu…

Köylünün hiçbir konuda sıkıntısı kalmamıştı. Ürettikleri her şey kolaylıkla pazarlanıyor, meyveler birlikte budanıyor, birlikte ilaçlanıyor… Kooperatifte her şey usulüne uygun yürüyordu…

Yusuf Efendi, Öğretmen, Traktörcü Kaya Ahmet Almanyalı Ali ve diğer tüm köylüler dost, kardeş gibi birbirlerini daha da çok seviyorlardı…

Bu işlerin başarıldığı dönemde, köyde hiçbir işsiz insan kalmadı… Çocukların okuması ve meslek sahibi olması için her türlü teşvik yapılıyordu.

“Her şeyden önce hepimiz çok çalışacağız, en iyi meyve ve sebzeleri üreteceğiz. Çocuklarımızı okutacağız… Her biri bir meslek sahibi olacak… Köyümüzde; yoksul, bakıma muhtaç, sosyal güvencesiz kimse kalmayacak…” diyordu.

Köyün Öğretmeni ve Muhtarı ve tüm köylüler Yusuf Efendiyi kendilerine bir öncü, rehber edinmişlerdi… Onun söylediği her şeyi dikkatle dinliyor… Ve yaşamlarında uyguluyorlardı. Köyün gelir durumu arttıkça, çocukların eğitim, sağlık, ahlâk… her türlü gelişmeleri de iyileşmişti…

Yusuf Efendi’nin önerisiyle; Köyün uygun bir yerine; futbol, voleybol, yüzme havuzu, tenis, golf sahası da açılmıştı… Gençler, yaşlılar, çocuklar… herkes kendine göre spor faaliyeti içerisin-deydi…

Ayrıca; köy konağının uygun bir yerine kitaplık yapılmış, boş zamanlarında gençler, yaşlılar, çocuklar kitap okuyorlardı… Zaman zaman köyde; şiir, müzik, konferans, seminer, panel… düzenleniyor, köylünün sürekli bilinçlenmesi ve eğitimi sağlanıyordu…

Yusuf Efendi:

” Her türlü bilgi, beceri, erdemlilik… eğitimle kazanılır.” di-yordu.

Aradan çok yıl geçti… Şimdi Bu köye giderseniz, dağlarında, ovalarında, kumda… her yerinde binlerce meyve ağacı görürsünüz… Bu köyde yoksulluk yoktur… Herkes mutludur ve birbirini severler… Çocukları okumuş, bilgili, meslek sahibi, gürbüz … her biri erdemli güzel insanlardır…

Yusuf Güneş uzun müddet köyüne hizmet etti. Yaşlandığında çok mutluydu. Köyü için ne düşündüyse hepsini yapabilmişti… Ayrıca, kendisini aratmayacak; köyünde üretim ve yöneticilik yapabilecek, bilgili, becerikli, erdemli gençler yetiştirmişti. Güzellikler içerisinde vefat ettiğinde bütün köylü cenaze törenine katılmış, tabutunun çevresi çiçeklerle donatılmıştı. Genç, bilgili ve her biri Yusuf Güneş gibi idealist, gürbüz delikanlılar onun tabutunu taşırken, göz yaşlarım tutamıyorlardı… Gerçekten, Yusuf Güneş, köylerine bir güneş gibi doğmuş, herkese ışık tutmuş, insanlara güzel örnek olmuş, güneş gibi ışık saçarak batmıştı…

BORNOVA 25.09.1996

Cengiz ÖNDER Bu öykü 18 Mayıs 2008’de yeniden yazılmış ve güncelleştirilmeye çalışılmıştır…

Yorum Ekle